

1. fejezet

A férfit Calvin Franznak hívták, a helikopter pedig egy Bell 22-es volt. Franz mindkét lába el volt törve, ezért egy hordágyra kötözve vitték fel a fedélzetre. A Bell kettős motorral ellátott, tágas belsejű helikopter. Főleg nagyvállalatoknál és a rendőrségnél használják, hét utasnak van benne hely. A hátsó ajtó akkora, mint egy furgon tolóajtaja, jó szélesre ki lehet tární. A középső ülésort eltávolították, így bőven volt hely a padlón, ahová lefektethették Franzot.

A helikopter üresben járó motorral várakozott. Két férfi vitte a hordágyat. Amikor a forgólapátok alá értek, jól behúzták a fejüket, és szaporán szedték a lábukat – az egyik előre felé, a másik hátrálva. Amikor odaértek a nyitott ajtóhoz, az, amelyik hátrafelé ment, oda támasztotta a hordágy fogantyúját a küszöbre, és behúzott fejjel elhárított az ajtótól. A másik előbbre lépett, aztán jó erősen megszáította a hordágyat, és becsúszta a helikopterbe. Franz eszméleténél volt, és nagy fájdalmai voltak. Felkiáltott, és hánykolódott volna, de nem nagyon tudott, mert a mellkasán és a combján keresztben húzódó pántokat jó szorosra csatolták. A két férfi is bemászott utána, becsukták az ajtót, és leültek a hiányzó ülések mögötti sorba.

Aztán csak vártak.

A pilóta is várt.

Egy harmadik férfi lépett ki egy szürke ajtón, és átsétált a betonon. A forgólapátok alá érve lehajolt, és a kezét a mellére szorítva lefogta a nyakkendőjét, hogy ne lobogjon a nagy szélben. Olyan volt ez a mozdulat, mint amikor egy bűnös ember megesküszik rá, hogy ártatlan. Megkerülte a Bell hosszúkás orrát, és beült az első ülésre, a pilóta mellé.

– Indulhatunk – mondta, aztán lehajtotta a fejét, és a biztonsági öv csatjával kezdett foglalatzkodni.

A pilóta felpörgette a turbinákat. A lustán forgó lapátok halk surrogása fokozatosan felerősödött, és elnyomta a kipufogó éles sivítését. A helikopter felszállt a földről, egy kicsit balra lebegett, aztán a pilóta behúzta a futóművet, és 300 méter magasba emelkedett. A gép lefelé billentett orral, berregve nekivágott az útnak észak felé. Odalent autótutak, ipari parkok és rendezett, egymástól elkülönülő kertvárosi negyedek suhantak el. A téglafalak és a fémépületek vörösen ragyogtak a késő délutáni napfényben. Apró, smaragdzöld pázsitfoltok és úszómedencék türkizkék négyzetgei csillantak fel a lemenő nap utolsó fénysugaraiban.

Az elöl ülő férfi megszólalt: – Tudja, hová megyünk?

A pilóta nem válaszolt semmit, csak bólintott.

A Bell berregve továbbhaladt. Kissé északkeletre fordult, és kicsit magasabbra emelkedett, a sötétség felé. Odalent a mélyben elsuhanant alattuk egy autópálya, nyugati irányba fehér fényfolyam hömpölygött, kelet felé piros. Az autópályától egy kicsivel északra az utolsó beépített területek alacsony domboknak adták át a helyüket – kopár, bozótos, lakatlan táj terült el erre. A lenyugvó nap irányába néző lejtők narancssárga fényben fürödtek, a völgyekben az árnyak között tompa, barna színek uralkodtak. Az alacsony dombok után kisebb, lekerekített formájú hegyek következtek. A Bell tovább repült, hol magasabbra emelkedett, hol lejjebb ereszkedett, a lenti táj kontúrjait követve. Az elöl ülő férfi hátrafordult, és lenézett Franzra, aki a háta mögött, a földön feküdt. Halványan elmosolyodott, és azt mondta: – Talán még húsz perc.

Franz nem felelt. Túl erős fájdalmai voltak.

A Bell engedélyezett sebessége 161 mérföld per óra, úgyhogy húsz perc alatt majdnem negyvenöt mérföldet tettek meg. Elhagyták a hegyeket, és már jóval a kihalt sivatag fölött jártak. A pilóta megdöntötte a gép orrát, és visszavett a sebességből. Az elöl ülő férfi az ablaknak támasztotta a homlokát, és lebámult a sötétségbe.

- Hol vagyunk most? – kérdezte.
- Ahol a múltkor – felelte a pilóta.
- Pontosan ugyanott?
- Nagyjából.

- Mi van most alattunk?
- Homok.
- A magasságunk?
- Ezer méter.
- Milyen a légmozgás idefönt?
- Mozdulatlan. Van egy kis meleg légáramlat, de szél nincs.
- Biztonságos?
- Aeronautikai szempontból igen.
- Akkor csináljuk.

A pilóta még jobban lelassított, elfordult, és egy helyben lebegni kezdett, ezer méterrel a sivatag fölött. Az elől ülő férfi megint hátrafordult, és intett két társának. Mindketten kikapcsolták a biztonsági övüket. Az egyik leguggolt, előbbre hajolt, és kikerülte Franz lábát. Egyik kezével a lazán lógó biztonsági hámba kapaszkodott, míg a másikkal kinyitotta a helikopter ajtaját. A pilóta is félig hátrafordult, és nézte, aztán kicsit oldalra billentette a gépet, így az ajtó a saját súlyától kinyílt. Aztán megint függőlegesbe hozta a helikoptert, és lassan, az óramutató járásával megegyező irányban körözni kezdett, így a mozgás és a légnyomás szélesre tárva tartotta az ajtót. A másik hátul ülő férfi leguggolt Franz feje mellett, és negyvenöt fokos szögben felemelte a hordágyat. Az első nekitámasztotta a cipője orrát a hordágy másik végének, hogy ne csússzon el a padlón. A másik még magasabbra rántotta a hordágy fejevégét, mint egy súlyemelő, és majdnem függőlegesbe emelte a hordágyat. Franzot csak a szíjak tartották. Nagydarab, nehéz ember volt, és nagyon elszánt. A lábát nem tudta használni, de a felsőteste izmos volt, és minden porcikája keményen megfeszült. A fejét ide-oda rángatta.

Az első férfi előhúzott egy rúgós kést, és kinyitotta a pengét. Átvágta vele a szíjakat Franz lábánál. Egy pillanatra megállt, majd egyetlen villámgyors mozdulattal a mellkasánál is elnyisszantotta a szíjat. Ugyanebben a pillanatban a másik férfi teljesen függőlegesbe nyomta fel a hordágyat. Franz önkéntelenül tett egy lépést előre, és ránehezedett törött jobb lábára. Felordított, aztán ösztönösen a törött bal lábával is előrelépett. A karjaival hadonászva előrezuhant, egyenesen ki a nyitott ajtón, a helikopter berregésétől zajos sötétségbe, a forgólapátok által keltett szélviharba, bele az éjszakába.

Ezer méterrel a sivatag fölött.

Egy pillanatra néma csönd lett, mintha még a motor zaja is elhalkult volna. Aztán a pilóta megfordította a Bellt, és a másik irányba kezdett körözni, amitől szépen becsapódott az ajtó. A turbinák újból felpörögtek, a forgólapátok a levegőbe hasítottak, és a gép orra lefelé billent.

A két férfi visszamászott az ülésre.

Az elöl ülő férfi csak annyit mondott: – Indulhatunk vissza.